

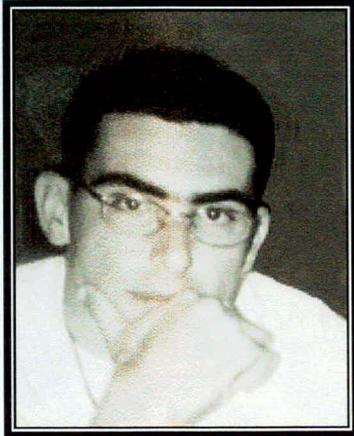

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סמל ראשון עומר שליט סגל ז"ל

בן יהודית ומאיר
נולד ברמת השרון
בתאריך א' באב תשל"ז, 16/7/1977
התגורר בירושלים
התגייס באוגוסט 1995
שרת בחטיבת הנח"ל
נפל באסון המסוקים, בשאר ישוב
בתאריך כ"ח בשבט תשנ"ז, 4/2/1997
נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 9 שורה: 11 קבר: 4

הותיר אחריו הורים ושתי אחיות

בן 19 בנפלו

קורות חיים

בן יהודית ומאיר. נולד ביום א' באב תשל"ז (16.7.1977) ברמת השרון. עומר היה תמיד גבוה מכולם - 1.85 מטר בבגרותו, ואף בילדותו היה תמיד בראש אחד מעל כולם. ראש בעל שיער מבריק, חלק ועבה, שיער שבילדותו היה ארוך יחסית, ועם הגיוס קוצץ מאוד. תווי פניו רבי עוצמה, מרשימים. מבנה גופו תמיר, חסון. כפות ידיו גדולות, אותן הניע במין תנועה מיוחדת, כמו ציורית. את הספרים הרבים שקרא בעברית ובאנגלית, היה מחזיק ביד אחת, כשזו תומכת ומקיפה את הספר כולו. בנערותו עסק בקסמים. היה בעל יכולת גבוהה ביותר בתחום זה והוא השתעשע בכך ימים רבים - קלפים, חיתוך חבלים, טבעות, "קטיעת" איברים (ידיים) ועוד. פעם, במפגש משפחתי, הפתיע עומר את משפחתו כאשר ללא נגיעת יד הרים כיסא, כשאביו עליו, לגובה 20 ס"מ מהרצפה. אירוע מדהים, שתועד במצלמה והסעיר את בני המשפחה תקופה ארוכה. תחביבו ורצונו הבוגר של עומר היה להיות במאי קולנוע. "ספילברג עוד יעבוד בשבילי", היתה הסיסמה. ועומר, אדם רציני, חכם, רגיש מאוד, שילוב מופלא שהתאים כל כך למקצוע, עסק בכך תקופה ארוכה - כתיבת תסריטים, בימוי והפעלת חברים רבים כשחקנים, וכשותפים לעשייה,

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

צילום במצלמת וידאו שקיבל במתנה, הקלטת ראיונות על טייפ אישי, כתיבת אין ספור טיוטות ורעיונות לסרטים - והכל בכמויות. סצינות לסדרות טלוויזיה בסגנון "החמישייה הקאמרית", רעיונות לספרי ילדים, מבוגרים. הכל יפה, חכם, מבריק. עומר, אדם רגיש לעצמו, לזולת, למתרחש סביבו. כאילו העולם היה שקוף עבורו. הוא התבונן בו, עליו ודרכו. ידע לאבחן כל בעיה, להציב נקודת מבט אחרת, ייחודית, שונה.

עומר חיבר הגדרות לתשבצי היגיון, בהם היה מומחה. כחמישים הגדרות נמצאו בין דפיו ופורסמו מעל גבי העיתון. ובנוסף - השירים. עומר כתב עשרות שירים מסעירים, רגישים. השירים קובצו לאוסף מרשים בהיקפו, ברבגוניותו. נמצא בין דפיו גם שיר הספד שכתב, על חלל. החלל שאיננו, החלל שנשאר, כאילו הספיד את עצמו: "וכשנעלם, נשאר רק החלל." והוא/ כבר לא נמצא שם/ למלא את הריק/ את הפער שנפער/ למלא את החדר באור/ של אושר ושמחת חיים./ הוא כבר לא עמנו עוד, נעלם./ הוא נשאר חלל./ ואנו נזכור/ לא נשכח אותו/ ואת אותו חיוך./ לעולם - / יהי זכרו ברוך."

עומר בילה עם המשפחה בשבתון בארצות הברית שלוש שנים: בכיתות ג'-ד' למד בפילדלפיה, ובכיתה י' למד בווינגטון. שנים אלה תרמו להיותו אישיות רחבת אופקים ויודעת עולם. האנגלית שבפיו היתה ללא רבב. את כיתה י' עבר בקלות רבה בהיבט הלימודי. הוא הקדיש חלק ניכר מזמנו לנושא הצילום שכה אהב, השתתף בצוות הטלוויזיה היוקרתי של בית-הספר, אשר תיעד אירועים והקרין מהדורת חדשות בית-ספרית אחת לשבוע. עומר היה גאה מאוד בהשתייכות ייחודית זו.

עומר היה איש משפחה. אהב אירועים משפחתיים, את חמימות הבית, את ליטוף המשפחה, הסבים והסבתות. את אחיותיו אהב מאוד. את רותם, כילדה קטנה יפה וחכמה, וכנערה מתבגרת, איתה יכול היה לשוחח, להסתופף על הספה בחדרה, לנגן בגיטרה, לשיר יחדיו, להחליף חוויות והנחיות על פעולת "הצופים". ואת רעות, כקטנה במשפחה, יפה, נבונה, יכול היה לפנק בהתייחסות חצי אבהית, לצחוק עד כמה היא חטטנית, להרים ולזרוק אותה באוויר. הצוות הביתי (הילדים), נהג לא פעם להשתעשע יחדיו: כדורגל במסדרון הבית בגרב מגולגלת, פינג פונג שולחן בחצר הבית בקיץ, משחקי קופסה בחורף הירושלמי, אותו עומר כל כך אהב. צוות מגובש, למוד טיולים וחוויות משותפות, חם, אוהב.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

עומר היה חניך ומדריך בתנועת "הצופים". להט הצופיות נבע מהאמונה הגדולה בחינוך לערכים, בצורך להעביר ולתת דוגמה של סובלנות, הערכה לזולת. ציונות, פשוט כך. הוא הדריך בשבת "עומר" אשר בגבעת התחמושת, בירושלים. חברו אצל עומר הידע הרב שהיה לו על הקרבות לכיבוש גבעת התחמושת במלחמת ששת הימים, אהבתו למקום, ותחושת המחויבות להעביר את מורשת הקרב לחניכים. הכל נעשה בשקט וברצינות האופייניים לו. הוא חש תחושה עזה של המשכיות, אותה גם הגשים בשירותו הצבאי. החיים בצל גבעת התחמושת, הלימודים בבית-הספר התיכון "רנה קסאן" אשר באותו מתחם, והמגורים בסמיכות לגבעה, היו שזורים זה בזה. עומר סיים את לימודיו ב"רנה קסאן" כתלמיד מצטיין. הוא אהב את המוסד אהבה רבה. מסיבת הסיום של כיתה י"ב היתה מרגשת. לקראת סוף האירוע, שנערך בבנייני האומה, הופיע עומר בהופעת יחיד אל מול 1,200 איש. הופעה מדהימה ושנונה, שעוררה ושעשעה את קהל השומעים. טיול ליוון סיים את פרק הילדות. טיול בחברת חבריו הטובים ביותר, רן, עמית, שרון, שי, ענת ועוד. קשריו עם רן ודניאל לא פסקו כל השנים. חברי ילדות, חברי אמת, עד היום.

חשוב היה לעומר לשרת ביחידה קרבית. הוא ראה בכך משימה אישית, המשכיות לאומית. ואכן, משגויס לצה"ל, בראשית אוגוסט 1995, בחר לשרת בפלוגת "עורב" של חטיבת הנח"ל. שירות מבצעי קשה ומתיש. "איש גדול בצוות קטן", כינה אותו מפקדו. נחוש, מסור והחלטי מאוד, לוחם מצטיין בכל רמ"ח איבריו, שהיווה לחבריו דמות ומודל לחיקוי. מעשיו נבעו מתוך הבנה עמוקה בצדקת הדרך ומתוך סולם ערכים מרשים ביותר. עומר השקיע מאוד בצוות וחבריו אהבו אותו, נועצו בו וחיכו לשמוע מה בפיו.

בערב של יום כ"ח בשבט תשנ"ז (4.2.1997), נפל עומר ב"אסון המסוקים", בדרכו למשימה מבצעית בלבנון. הוא וחבריו לצוות "דותן", עשרה במספר, נספו כולם באסון בדרכם למוצב הבופור. באסון נספו שבעים ושלושה לוחמים. עומר הובא למנוחות בבית העלמין הצבאי בהר הרצל בירושלים. הותיר אחריו הורים ושתי אחיות.

חבריו, עמם כתב, ביים והפיק סרטים, נפרדו ממנו: "יש לך ספר 'אידן כותבים תסריט?!' קודם כל בונים גיבור. יש לנו גיבור. הגיבור בסרט הזה הוא מצחיק. הוא כל כך מצחיק שלקווינטין טרנטינו יש עוד מה ללמוד אצלו. הגיבור הזה הוא חכם, תשאלו את כל המורים שלו מבית-הספר. ויש לו גם משקפיים שמעידים. הגיבור שלנו מסמיק כשמביכים אותו,

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

אבל הוא מלך בלהביך אחרים. הוא שאפתן ומשקיען ונותן מעצמו כמו שאף אחד לא יודע לתת. והכל בשקט כמו בדרך אגב. תשאלו את החניכים שלו מ'הצופים' - הם יספרו לכם על המסירות שלו אליהם, על הזמן וההשקעה, על האמונה בהם... הגיבור בסרט הזה הוא פלספן מקצועי. אפשר לפתח אתו שיחה של חצי שעה על כלום... עומר, אם אתה היית פה במקומנו, בטח היית אומר שלתסריט הזה יש סוף ממש עצוב. והיית צוחק על זה. כמו על הכל. ככה נזכור אותך. צוחק."

בני משפחתו כתבו: "תשע עשרה וחצי שנים של יצירה, תוצרים אדירים שאינם אופייניים לאדם בגילו, לא הפתיעו. העושר הרוחני והאינטלקטואלי אפיינו את עומר ומשאירים אותנו עמו היום ומחר וימים רבים רבים. היעדרותו של עומר היא טכנית, כמעט זמנית. הוא אתנו, אנו עמו, מצפים לו, חיים אתו ואותו." ומתוך דברים שכתבו חבריו בתנועה: "אתה היית אמור להיות המפורסם שבחבורה, זה שנהיה גאים להגיד שהכרנו, כשכולם ירוצו לבקש חתימה. הכל נשאר עכשיו בגדר חלומות. את הזכרונות לא יקחו לנו."

עומר שליט

4.2.1997 - 16.7.1977

עומר

עומר היה תמיד גבוה מכולם. 1.85 מטר בבגרותו, ובילדותו, תמיד בראש אחד מעל כולם. ראש בעל שיער מבריק, חלק עבה. שיער שבילדותו היה ארוך יחסית, ועם הגיוס קוצץ מאד. תוי פניו רבי עוצמה, מרשימים. מבנה גופו תמיר, חסון. כפות ידיו גדולות, אותן הניע במן תנועה מיוחדת, ציורית במידת מה. את הספרים הרבים שקרא בעברית ובאנגלית, היה מחזיק ביד אחת, כשזו תומכת ומקיפה את הספר כולו.

בנערותו עסק בקסמים. יכולתו היתה גבוהה ביותר והוא השתעשע בכך ימים רבים. קלפים, חיתוך חבלים, טבעות, "קטיעת" אברים (ידיים) ועוד. פעם, במפגש משפחתי הפתיע עומר את כולנו כאשר ללא נגיעת יד הרים כיסא, כשאביו עליו, למרחק 20 ס"מ מהרצפה. ארוע מדהים שתועד במצלמה והסעיר אותנו תקופה ארוכה.

תחביבו ורצונו הבוגר של עומר היה להיות בימאי קולנוע. "שפילברג עוד יעבוד בשבילי", היתה הסיסמא. ועומר, אדם רציני, חכם, רגיש מאד, שילוב מופלא שהתאים כל כך למקצוע, עסק בכך תקופה ארוכה. כתיבת תסריטים, בימוי והפעלת חברים רבים כשחקנים, ושותפים לעשייה. צילום במצלמת וידאו שקיבל במתנה. הקלטת רעיונות על טייפ אישי, כתיבת אין ספור טיוטות ורעיונות לסרטים, והכל בכמויות. סצנות לסדרות טלוויזיה בסגנון "החמישיה הקאמרית", רעיונות לספרי ילדים, מבוגרים. הכל יפה, חכם, מבריק.

עומר, אדם רגיש לעצמו, לזולת, למתרחש סביבו. העולם כאילו היה שקוף עבורו. הוא התבונן בו, עליו ודרכו. ידע לאבחן כל בעיה. לתת נקודת מבט אחרת, ייחודית, שונה.

עומר חיבר הגדרות לתשבצי הגיון, בהם היה מומחה. כ-50 הגדרות נמצאו בין דפיו ופורסמו מעל גבי העתון. ובנוסף - השירים. עומר כתב עשרות שירים, מסעירים, רגישים. השירים קובצו לאוסף מרשים

בהקפו, ברבגוניותו. נמצא בין דפיו גם שיר הספד שחבר, על חלל. החלל שאינו, החלל שנשאר, כאילו הספיד את עצמו.

עומר בילה עם המשפחה בשבתון בארה"ב שלוש שנים. כיתה ג' ו-ד' למד בפילדלפיה, ארה"ב, כיתה י' למד בווינגטון, ארה"ב. שנים אלו תרמו להיותו אישיות רחבת אופקים ויודעת עולם. האנגלית שבפיו היתה ללא רבב. את כיתה י', עבר בקלות רבה בהבט הלימודי. הוא הקדיש חלק ניכר מזמנו לנושא הצילום שכה אהב, השתתף בצוות הטלויזיה היוקרתי של ביה"ס, אשר תעד ארועים והקרין מהדורת חדשות בית ספרית אחת לשבוע. עומר היה גאה מאד בהשתייכות ייחודית זו.

עומר, איש משפחה. אוהב ארועים משפחתיים, את חמימות הבית, את ליטוף המשפחה, הסבים והסבתות. את רותם אחותו אהב תמיד. כילדה קטנה יפה וחכמה, כנערה מתבגרת, איתה יכול היה לשוחח, להסתופף על הספה בחדרה, לנגן על הגיטרה, לשיר יחדיו, להחליף חוויות והנחיות על פעולת הצופים. את רעות אחותו, אהב תמיד. כקטנה במשפחה, יפה, נבונה, יכול היה לפנק בהתייחסות חצי אבהית, לצחוק עד כמה היא חטטנית, להרים ולזרוק אותה באויר.

הצוות הביתי (הילדים) נהג לא פעם להשתעשע יחדיו: כדורגל במסדרון הבית עם גרב מגולגלת, פינג פונג שולחן בחצר הבית בקיץ, משחקי קופסא בחורף הירושלמי, אותו עומר כל כך אהב. צוות מגובש, למוד טיולים וחוויות משותפות חם, אוהב.

עומר היה חניך ומדריך בתנועת הצופים. להט הצופיות נבע מהאמונה הגדולה בחינוך לערכים, בצורך להעביר ולתת דוגמא של סובלנות, הערכה לזולת. ציונות, פשוט כך. הוא הדריך בשבט העמר אשר בגבעת התחמושת, בירושלים. חברו אצל עומר הידע הרב שהיה לו על הקרבות לכיבוש גבעת התחמושת במלחמת ששת הימים, אהבתו למקום, ותחושת המחויבות להעביר את מורשת הקרב לחניכים. הכל נעשה בשקט וברצינות האפיניים לו. הוא חש תחושה עזה של המשכיות אותה גם הגשים בשרותו הצבאי. החיים בצל גבעת התחמושת, הלימודים בביה"ס רנה קסין אשר באותו מתחם, והמגורים בסמיכות לגבעה היו שזורים זה בזה.

כתלמיד מצטיין, סיים עומר כיתה י"ב בביה"ס רנה קסין. אהבתו למוסד היתה רבה. סיום השנה היה מרגש. עומר הופיע בהופעת יחיד, לקראת סוף הארוע, בבניני האומה, לפני 1200 איש. הופעה מדהימה, שנונה שעוררה ושעשעה את קהל השומעים.

טיול ליוון סיים את פרק הילדות. טיול בחברת חבריו הטובים ביותר, רן, עמית, שרון, שי ענת ועוד. קשריו עם רן ודניאל לא פסקו כל השנים. חברי ילדות, חברי אמת, עד היום.

חשוב היה לעומר לשרת ביחידה קרבית. הוא ראה בכך משימה אישית, המשכיות לאומית. הוא שרת בפלוגת העורב של חטיבת הנח"ל. שרות מבצעי קשה ומתיש.

עומר נהרג ב"אסון המסוקים" בדרכו למשימה מבצעית בלבנון. הוא וחבריו לצוות, צוות דותן, עשרה במספר, נספו כולם באסון בדרכם למוצב הבפור.

19.5 שנים של יצירה, תוצרים אדירים שאינם אפיניים לאדם בגילו, לא הפתיעו. העושר הרוחני והאינטלקטואלי אפיינו את עומר ומשאירים אותנו עמו היום ומחר וימים רבים רבים.

העדרותו של עומר היא טכנית, כמעט זמנית. הוא איתנו, אנו עמו, מצפים לו, חיים איתו ואותו.

Certificate of Award

The Certificate

Emer Shalit

Walter Johnson High School

has been awarded this certificate for

TV Crew

Date **May 18, 1993**

A NEW BEGINNING

Shalit Shalit

Robert G. R...

מכאן 100%

מבין המילים

וכשנעלים,

נשארו רק החתום.

והוא

כבר לא נמצא שם

למלא את היק

את הפער שנפער

למלא את החצר באור

של אלוהים ושמת חיים.

הוא כבר לא עמנו עוד,

נעלם.

הוא נשא חתום.

ואלו נצטוו

לא נשכח אלוהים

ואת אלוהים מילך.

לעולם -

יהי זכרו ברוך

עומר שלי,

כשהיית עצוב - התעצבתי, כששמחת - הייתי מאושרת.

כשכאב לך - בכיתי.

ומה אתה מרגיש עכשיו? ומה אעשה אני?

רק לפני זמן קצר חגגנו ארוע משפחתי, כתבתי מספר מילים
וכשניסיתי להקריא אותן, עומס הרגש לא איפשר לי להמשיך.

לקחת בלי אומר את הנייר המשכת והקראת.

זה אתה עומר שלי, נשמה יתרה עם מעשיות, נכונות לסייע, בגרות עם ילדותיות.

כתבת שירים, ידעת להזיל דמעה אותה כל-כך אהבתי. -

ידעת להיות קשות, מחליט, עיקש, ידעת להרגיע ולנחם.

ומי ינחם אותנו עכשיו?

גם כשהגעת לגובה 1.85 מ' וכתפיד התרחבו מהמשא הצבאי, וצווארך התעבה

ידעת במנוחת הצהריים של יום שישי לשכב לצידי כמו תינוק מגודל,

לחייך ולבקש, ומעולם לא יכולתי לסרב לך.

אהבת, אהבתי, אוהבת.

כניסתך לבית היתה אלומת אור רבת עוצמה.

השלכת תרמיל בסמוך למדרגות, התישבת.

טעמת מהאוכל, סיפרת מה התרחש, מה חדש.

הצוות, צוות דותן, זה שכולו עימד עתה, היה חשוב לך מאד

אם מישהו רצה לעזוב, פשוט כעסת, נלחמת ברעיון.

הם כולם איתך עכשיו, איש כבר לא יפרוש,

כולם כאן לצידך דוממים, שותקים, הצוות לא התפרק.

ועתה מגישים לי ארון, והיכן נשמתך?

נשמתך עומר, היא האדם האמיתי,

נשמה זו בודאי נשארה, גדלה, אלוהים ודאי זקוק לנשמה יתרה.

תחסר לי בני, תחסר לי מאד.

יחסר לי העיסוי שעשיתי בגבך הכואב, אותו כה אהבת.

השירה והנגינה בחדר עם רותם, בו הירבת כל כך הרבה לחייך.

הקפיצות במיטה עם רעות, הבדיחות בארוחת הערב של יום שישי.

רק בשבוע שעבר שוחחנו כמה טוב שאתם שלושה אחים,

אוהבים, קרובים ואיכפתיים זה לזה.

תחסר לי בני, תחסר לי מאד, שפילברג קטן שלי.

תינוקי, היכן אפנה בלעדייך?

אמא

יום השכּושים, 7/3/97

עומר חמוד שלנו.

עברו 30 יום.
תפסנו רק מעט מהעדרותך.
והכאב רק הולך וגובר.
על הספה בחדר העבודה, מקום בו קיפלנו גרביים צבאיות,
מונחות ערמות ערמות של מברקים, מכתבים, שירי תנחומים.
בפינת הסלון מונחת הכרית, זו שמשובצים בה דרגותיך, אות
הלוחם ואות החטיבה.
בעוד שבועיים, מועד טכס סיום המסלול, היו אמורים להעניק לך
אותם. הטכס כבר לא יתקיים.
והכאב רק הולך וגובר.
אתה חי בתוכנו, אבל ליד שמך, מוזכרת מילה חדשה, ז"ל.
וזו אינה מתחברת עם דמותך. זו המחיקת, הצינית מעט, הקשוחה,
הרכה.
והכאב רק הולך וגובר.

בשעה זו, של יום שישי, היינו מצפים לצלצול הטלפון ממך. זה
המבשר שאתה בדרך הביתה. מקרית שמונה, מהתחנה המרכזית
בתל-אביב, מבאר שבע, מטבריה.
בשעה זו של יום שישי, היינו פותחים את התריס בחדרך, שיהיה
מואר ונעים לקראת בואך.
בשעה זו של יום שישי, היו מתקשרים החברים לברך אם אתה מגיע
לשבת, אם כבר הגעת, אם אתה בדרך.
בשעה זו של יום שישי, היתה ההמתנה לך כל כך נעימה, הציפיה
כל כך מרגשת, מתערבבת עם ריחות הבישול וערמות הממתקים
שהוכנו לקראת בואך.
אתה חסר לנו עומר, בכל רגע.
הגבינה המלוחה הלבנה שאהבת, פשוט נתקעת בגרון. השוקולד,
העוגות, הממתקים, לא "מתחסים".
אתה חסר לנו עומר, בכל רגע.
אין צורך להקליט תוכניות טלוויזיה לקראת בואך. אין את מי
להעיר משינה עמוקה של לוחם, לארוחה משותפת של יום שישי,
לקראת בילויי הלילה. אין שותף למכוננית, שלעיתים שובר פנס
בנסיעה חפוזה. אין מי שימליץ על ספר, אין מי שיקריא מאמר
עם הומור מיוחד מן העתון. וכשאתה הקראת, זה נשמע תמיד
נפלא, חריף, מעניין ומצחיק.
אין מי שירוץ ל"ארומה" בשעות מוזרות, לפגוש חברים.
אתה חסר לנו עומר, בכל רגע.

מדי יום שישי, וגם בשבת מתקשרים חבריך. רן מהשמירה, דניאל
מהחרמון. תוך שכּושים ימים הפכו כולם בנינו, חברינו
הטובים. רן ודן, אריאל ומיכל, עמית ושי, ענת ושרון. הם
מעלים בחיך את זכרך ומסתירים דמעה, ומדברים רבות על
בילויים ונסיעות.
מזכירים את האופנוע שהתקלקל ביון, הקרחת שעשית, יום
השמיניות.
אתה חסר לנו עומר, בכל רגע וכולנו נשבעים, שלא נשכח.
תמיד ננשק ונאהב.

שכך,
אמא ואבא, רותם ורעות,
סבא וסבתא, הדודים ובני-
הדודים והחברים הרבים רבים.

S.2.97

הן ציוד, איתנו תמיד

הוא ציוד ציודי, איתנו תמיד
בו טיפוס, זו טיפוס, זה לא ייתכן.
אך זהו אומות, טיפוס זה - אין.

לא יודעת כיצד אדם
עצמו, אכזרי, אולי אדם יז
הזיון כבר חוקקו הפונקציה,
יפנים טיפוס לא נעוה עוד אכזרי.

אמה היום, אמה כעז,
עציון לא היצור העז!

כיצד נולד הקתוד טיפוס אכזרי
אכזרי נשאל אה הכול

איתם אומק לא יפלו איתם,
כי הי"ר כל-כך הככה יאז

טאמ, מלחוק ואם-כך מאושר
הכיכוכון הזה הוא לא מהו טיפוס.

עציון לא עבר יום
אך כבר תושבם כבלה האים.

למאוד עצמיו כלים יתג
אמרו הככה הולא נהפחה.

סוף עומג שליט שלי
אמרו תמיד ה"ה ~~שלי~~ איתנו.

(אמר)

מחבר
תאריך
מספר

ששים ויום ספרו מהיום זה נפלת יחזק ועם כל חביבך רצותיך בלבך
משימה שנת קצת וקצת אהם, ולבך מי טוהר "השן" ואלה-מתל"ו. וכן

הנה עליה צנעיו דלה יותר

זכור את עמך גמולך האשון והנה חייך צעיר המולך לזכורך ולשם

קמח מן השמים קצתו מכל ילפת בלוי נצוה ואכפתיה האל

עקרת' אחריו גמולך האסוף והחושבת' האז מהקדום אמתו חנם קבול

עמך היה מן ש"ס גבול קצת דלך שכלם התעוררו בו וחיונו שגור

מה גמול.

קצול הצפון קקו עמך זה היה מאד אמתו שגולת גולת וסגור

היה בו לשרת טאים טאים קולפים עמך תהיה יוצא ומתו זה האל

הקצו ביותר

זכור מורו תחלת סיפור היתה א כעמתי לעקרה יקורם האחרון יל-צ"ק

היה זה חפץ ששליך ניהל פיסוק, האתי לפני מסך האלף שחוק

את חביון מרואו מקבלת באציות ולבסוף גם חפץ מסופי לטוב

שלו התנסות קולצית טיפוף עלו היית גמול שיש א חייך כעמך

וילצתי טהומה צדקה ובהא אלנו תורה דנסין לעמך לו רצות דגיית קרון ביחולא

עמך, אומנו האנים הקוותים בקטן שחכום גמולתם ובלוינת מילים האכס

א א ל צלומים ובאז חופש אמתו משימם צוות חפץ האלפי היגני

על קבולת המצנה נשאה נאני נשך אלה לבאיתנו במצוק, נכד אצך

היה כעמך

והוא מור המלך

מסוף והפלה אמתו אכס מכשום חפץ אכס וכולום שחששו חפץ אמתו

עמך, אמתו ילד נצח אכר שצפאם היה והיה זכרון ספר לעלוינת

נצדקת קשמה האמתו במקצועית דמתו אמתו ובהחיות שהיה נחש לעמך

עמך גם מבי' שחכום ושמנו עני מוצר והנחמם ונשפוף נחך את ח"לנו

נכדו אמתו נהיה אכס, אמתו

זה ספרך - ספרך

8.2.97

הסלחתי לך משהו שחשבתם שהחזק של צדדך צדדו יהיה כמובן נסחתי
 אכן ממשיך. אוקי והחזרה והקולטים שלנו חסר
 עומר, אין מקום שבו יורש סקעי אצבע אל"ק מאשר והקטנה הפאו
 נני אצלנו, הנין העצים, האזונוני הספרייה, כמו כשיש.
 כאן פינתנו על אייפאליים וניסנו ארבעיך אותם פלאה.
 הפלחוני. ראית אותם, את המניכס שלך, כמו כולנו, הופכים להיות
 מסרטים אבל חבל שזה לא יכול להיות כמוה שרש ספד ממך.
 כמו אימפר אותם, איך רחוקה זה הפעולה שלהם, של כולנו.
 כתיבוקנה והמשיכה הפאר שלך, איך היה לך זמן להל: עם לבית -
 ספר, אפילו איננה החזרה, אכנס אל המסיבות, להשקיע עם
 הפסטים הכי קטנים ועדיין לעשות את כל מה שאתם אוהבים,
 כל התחבובים והמשיגים שלך. והלל הכי טוב. כי אולי לא יופיע
 אותה.

יש לי תמונה כראש, ובתמונה הפאר אותם עומדים, כל התקנים,
 חצי עומדים וכוספים ושמים עם ראינטיים שניעתי, ואותם
 כל - כך מאושרים. והקטנים.

קשה לכתוב כשחושבים עליך. עומר עם המאקו והמאקו הפכה,
 עם התפרים, עומר מסמיק כשחושבים שלו צווקים עליו, מהל
 ארם כוונטריות שמחבלת לו את המילים.

הצחוק עבר, ולקחו לנו את הספטים וגם את המיד שלי - הרי
 זה מהכבוד והניין כל... ורק אתה המספר אקוזה כאילו כלום
 לא הישעם, התיחף שריוס אנה על תקן הקרנץ של רותם ושל רעות.
 פשוט לא נחאס לך להשקיע - מה?!

אתה היית אמור להיות המפורסם שבמסורה, זה שנוהר גאים ארזיך
 שפרנו, כשפגש ירצו אכרס חתמה.

אולי פל נשאר עכשיו קצת חלומות. את הפכונית לא יקחו לנו.
 "הולקט שלי" היית אמור. אם היית יודע כמו שצה נכח נייס.
 שסט העומר! אנחנו אומרים אותך ומתגעגעים.

לך/צד/291

יש אף ספר - איך כותבים תסרט "?! קופסא של קונים ציבור.
יש לנו ציבור.

הציבור בסרט רצה הוא מפתח. (הוא ל-כך מפתח לקונטין ארטליע
יש עוד מהו ללמוד אצלו.

הציבור רצה (הוא חכם. תשאלו את כל המורים שלו מהית-ספר.
ויג או עם משקטים שמעיצות.

הציבור שלנו מסתובב כשחמשים אותו אבל הוא מלך האוקייק אחרים.
(הוא לומד ומסרתי ונותן מעט כמו של-אוחף לא יופיע את.
והם בטקס, כמו ספר אדם. תשאלו את החניכים שלו מהצוננים
- הם יספרו לכם על המסירות שלו אליהם, על רצון ומהשקעה,
על המומים בהיכנס. תשאלו, הם יכולים לספר לכם על הצינוריים
המתנה קלי, על מופעי הקסמים, על המעלות עם הצינוריים הנאיביים
כמעט.

הציבור בסרט רצה (הוא פלסטר מיקצועי. אנשי אסתח איתו שיחה
של חצי שעה על כלום.

עכשו מוצאים תסרט. ונתמרט הפור משתמשים חברים. חברים עם
חום וחומר משופע כמעט כמו שלו. יש עם שם אחיד שמסתלות
עליו הירערה, כמו שמעריצים ציבור. ישנו חורים חפקים כפי לשרג
אוויר על כרמים אמדות שרואו חיל חפק וצורה. ועוד איך צאה-
החייפה שלו, התמקיד והכל מהו שרוא מפלים ארטי.

ע"מ, אם אתנו היית פה המקומות, הטח היית אומר שבתמרט
רצה יש סוף ממש עצוב. והיית צוחק על צה. כמו על הכל.
ככה נפטר אומר. צוחק.

אנחנו אורחים איתך עתה.

לוחמריץ.

אנחנו לא מורגלים בכתיבה של מכתבים כאלה
 אז תסלח לנו אם מה שנכתב מוגבל בעשרים ושתיים אותיות.
 עברו בסך הכל קצת יותר מעשרים וארבע שעות מאז שנלקחת
 מאיתנו ועדיין קשה לנו לעכל...
 לפני שבועיים ישבת איתנו בבית הספר ותכננו לפרטים את פגישת
 המחזור שהיתה אמורה להתקיים בתחילת החודש הבא,
 אבל כנראה שאיזה שהוא כח עליון החליט להפגיש את כולנו
 קצת לפני ובנסיבות לא שגרתיות.
 ידענו שהרבה אנשים העריכו אותך, אבל אנחנו יודעים
 שגם אתה היית מופתע אם יכולת לראות כמה רבים
 הם שליוו אותך בדריגך האחרונה.
 רצינו לספר לך כמה אנחנו גאים לראות את הוריך ואחיותיך,
 כל כך חזקים, כל כך אמיצים שבלעדיהם לא היה לנו מאיפה
 לשאוב את הכוחות לנוכח החלל הכל כך עמוק שנפער כשנלקחת מאיתנו.
 אנחנו מודעים למה שארע אבל, אנחנו עדיין מקווים שמישהו יסתור לנו על
 הלחי ונתעורר מהסיוט הנורא הזה.

אוהבים אותך
 ומבטיחים לא לשכוח

רנה קסין - מחזור נ"ד

למשפחת שליט!

דברים שנאמרו בטכס הזכרון בביה"ס ביום ה' ה- 6.2.97 ע"י יחזקאל גבאי.

לפני שנתיים, ביום הזכרון, ביקשו לראיין לטלביזיה אחד מתלמידי יב' של בית - הספר, הם ביקשו תלמיד חכם ומרשים. בשכבה היו 361 ילדים חכמים ומרשימים ובחרנו את עומר.

כשנשאל עומר האם לאחר שששה מבוגרי בית הספר נפלו בעת שרותם בצה"ל הוא לא מפתח לשרת ביחידה קרבית, והוא ענה, איני מפתח, אך איני בטוח שאני אכן רוצה לשרת ביחידה קרבית.

אתמול ביקרנו בביתו של עומר. הגענו לחדרה של רעות אחותו, שם היו חברותיה מכתה ז'. נכנסנו וישבנו לידה.

נכנסנו לחדרה של רותם, שם היו חבריה וחברותיה מכתה י', התיישבנו לידה.

עברנו ליד חדרו של עומר. חבריו ישבו שם ובכו.

כל כך רבים, כל כך כואבים, כאילו כל ה- 360 נמצאים שם. ואנחנו לא נכנסנו. שהרי עומר כבר לא היה, כבר לא יהיה שם.

עומר לא היה בטוח שהוא רוצה לשרת ביחידה קרבית, אך כנראה כשהיה צריך להחליט, בחר את הדרך שכל כך התאימה לו, לילד חכם ומרשים, וכמעט, אך רק כמעט בן עשרים.

א'ת"ר

נרמל ו'ס'ע

צבא הגנה לישראל
יח' ד.צ. 02144
ה' באדר א' התשנ"ז
12 בפברואר 1997

משפחת שליט היקרה,

סמל ראשון עומר שליט, זכרונו לברכה, נספה בתאונה אוירית בליל יום שלישי, כ"ח בשבט התשנ"ז, 4 בפברואר 1997, עת התנגשו שני מסוקים מסוג "יסעור" בצפון הארץ.

בתאונה נספו כל חבריו לצוות.

עומר היה לוחם מצטיין בכל רמ"ח אבריו, שהיווה לחבריו דמות ומודל לחיקוי. מעשיו של עומר נבעו מתוך הבנה עמוקה בצדקת הדרך ומתוך סולם ערכים מרשים ביותר.

עומר השקיע מאוד בצוות, חבריו אהבו אותו ונעזרו בו הרבה. רגעי המשבר שלו לא נבעו מדברים אישיים, אלא תמיד ממקרים או מעשים שהיו בצוות ולא מצאו חן בעיניו.

עומר היה נחוש, מסור והחלטי מאוד.

עומר יחסר לנו כאדם וכמפקד.

נזכור את עומר בכל עת שנגדל דור לוחמים חדש. דמותו ומעשיו יתנו לנו השראה ומודל לחיקוי.

יהי זכרו ברוך.

יהודה פוקס, סרן

מפקד היחידה

צלם / ע. שליט

צל שובר על פני הבית.

צל שובר.

צל נכנס.

צל של פחד בטוף.

צל תוקף.

צל נדחף.

אין מי שיציל.

נשאר רק צל.

צלמוות.

אין צל של ספק.

לפעמים / ע. שליט

לפעמים

כשהשמיים ריקים מעננים

הים סוער.

והעננים אינם.

ילדי הגן / ע. שליט

הילדים ששיחקו בנו

כבר מזמן התבגרו

מזמן

יהיום הגן ריק

היום הגן שיתק

הילדים לא יחזרו.

גלים / ע. שליט

הגלים מוכים בחוף

אחר, הם נסוגים אחור

כך גם בני האדם

קודם מוכים

אחר מתחרטים.

לוחשים לי / ע. שליט

פסיעה אחר פסיעה עולה בחושך הגדול
והלילה מכה בי.
מביט בכוכבים הבורים בי ממעל
מאירים בלחש את ערפל הפחם
ושולח אליהם יד.
וכשירח נעלם, מרגיש בודד מתמיד
ומתנחם בכוכבים.
כבר ספרתי אותם, ומכיר כל אחד ואחד
מחכה שיופיעו לי גם ביום.
אך רק כשכִּבָּה הוא
חוזרים הם אלי
לוחשים לי.
כבר צעדתי במרחבי העולם ומעבר לו
כבר ראיתי לחשים אחרים
אך תמיד חוזר ושב על עקבותיי
חוזר אליהם
מתנחם בכוכבים,
לוחשים לי.

חלום / ע. שליט

חלום

שנשבר לרסיסים

והם פזורים על האדמה

מחכים שמישהו יבוא

יאספם

יאחדם

ואין איש

והמה פזורים על האדמה.

ידיים / ע. שליט

עייפתי.
עייפתי היא אמרה
והלכה.
והיך נשארה פתוחה.

רציתי.
רציתי היא קראה
וברחה.
והיך נשארה פתוחה.

והדם אוזל
והכאב גובר
וחיזורון מגיע
וקפאון חודר

טעיתי.
טעיתי היא לחשה
וחזרה.
אך היך כבר היתה סגורה.

ראי / ע שליט

בואי, גשי אל החלון
הביטי החוצה
הסיטי הווילון
ראי אותי.

בואי, גשי אל מפתן ביתך
פתחי הדלת
הוציאי ראשך
ראי אותי.

המכתב בתיבתך,
אני.

הפרח שעל סף ביתך,
אני.

הכתובת בטל שעל חלונך,
אני.

אני הוא זה
ראי אותי.

ראי אותי והביני בעצמך.
לגשת לא אוכל.
ראי אותי, תפסי מבטי
יחדיו נוכל -

ראי אותי, רואה אני אותך

נשי אלי, הביטי בי

הסיטי מבטך מהסובב.

פתחי אלי לבבך

הוציאי אלי רגשותיך

ראי אותי

אוהב.

אני אחר / ע. שליט

הלכתי בלי לאמר שלום
השקפתי מרחוק
לראות
ומשהו בי דחק
קדימה
אל עבר אור אחר
והמושכתי
בלי לסטות מן הדרך.
לחזור.
בלי להעצר.
אני מצטער.

ובעודי שם, באותו אור מסנוור
אותו אור שקרא אלי
שקרין אלי
שכחתי.
אני מודה.
משהו בפנים צבט בי,
יודע זאת אני עכשיו.
אבל סנוורתני
ונתעוורו עיניי
ולא חשתי בדמעות
לא הרגשתי בכאב.

עזבתי בלי לאמר שלום

השקפתי ממרחק

לראות.

אור אחר -

כבה הוא כבר

האיר לי

האיר לפני את הדרך

הישנה

והחוויר לי

עכשיו אני אחר.

מצטער.

סוד / ינ. ישרליט

פתק הטו

זכור חברי סוד

איש לא יקרא

איש לא ידע

מלבד

וכשארניש מרוקן

ולא יהיה למי לפנות

אפתח

אקרא

ואפול אל הזכרונות.

באור / ע. שליט

באור

נחשפים כל הפגמים שבנו,

מותגלים.

כתמי הלידה

המעידים על חטאי העבר

טביעות הידיים

המעידות על חטאי המחר.

הכל מותגלה

באור.

ואילו בחושך

הכל מוסתר,

מוחבא,

ותאפיינת שלמות

שבאור אינה קיימת.

כי כשלא נחשף הרע

הכל נראה אחרת.

אין ספק,

בחושך

הכל הרבה יותר מוצלח

אך אם נחיה בחושך

איך אראה אותך?

מילה / ע. שליט

מילים

קטנות ככל אשר יהיו

נוגעות בנקודות

שאחרים עוד לא

וגם אף פעם לא יגיעו

אליהן

המילה שלך

נועה

בנקודה אחת קטנה

בלב

לא

ואז הגיע הבאב

אמוון / ע שליט

אף על פי כן
ואולי דווקא בגלל,
אני עדיין מאמין.

אני מאמין באמונה שלמה,
באמת ובתמים.
אני מאמין בלב שלם.

בלב שלם
שלא נשבר
בלב פועם אשר
אולי
ייקרב את הלבבות
של שנינו
וביחד נאמין.

אט אט / ין שליט

אט אט
בלב מדבר
צומחים הם
שניים.
צומחים הם שם
בלב מדבר
שומם
עטים על קרן אור
וצל
מושקקים לכל טיפה
של מים שוקקים
ורטיבות קלה.

אט אט
רוצים
מנסים להגיע,
לגעת.
שניים הם
בדרך לנועלה
צומחים בלב
מדבר
שיח ועוד שיח.
אט אט
הכל צומח
מתפתח
אט אט
אני ואת.

מביעך ענון / ע. שליט

מביעך לענון של אר נאור

שליחת אלו קרני נפשך

ומביעך טפטיפו טיפית של דעב ית

התחנותה בן השת מביעך

תלוייה היתה היא באיור

מרהיבה בשלל צבעים

וידעתו

שלי

ורק שלי היא

ושלך

לעולמים.

חשבתני / ע. שליט

חשבתני שאת אחות
שאת מביתה
שאת עוזרת.
חשבתני שהחזק שלך
הוא רמז
שאת כן יודעת
שאת שומעת.
חשבתני שתמכת בי
כשעמדתי בודד
בתוך המון של דחיה
ושנינו התעלמנו מהולד.
מסתבר שהתבדת.
חשבתני,
אבל את לא

שטפונות / ע. שליט

שטפונות האהבה ושטפונות השנאה
מתנקזים למקום אחד
מצטברים לאגם של רגשות
ממלאים אותו עד גדותיו.
ובלב האגם שטה סירה קטנה
ללא מפרש, ללא משוט
צפה במימיו
נעה בזרמיו.
וכל זרם
אפילו הקטן ביותר
מסיט אותה אל עבר מסלול אחר.
והיא נכנעת לזרמים
גם לקרים, גם לחמים
ואין לה שליטה
והיא כולה לבדה
ולעולם אינה מניעה אל הנדה.
אך לעיתים,
אבל רק החוקות
האגם שליו ורגוע
מי מנוחות.
ואז רגועה גם הסירה
ונחה גם היא.
היא מכינה את עצמה
לקראת השטפונות הבאים.

מבלי להרגיש / ע. שליט

מבלי להרגיש, בלי לשים לב
את נפלת.
ובנופלך לא ניסית להאחז בדבר
נתת לרוח לשאת אותך
נתת לשמיים להתמזג איתך.
אני ניסיתי
ניסיתי לתפוס אותך
אך את חמקת מבין אצבעותי
חמקת מבין חלומותי
ברחת למטה.
וכל זאת מבלי לשים לב בכלל
מבלי להרגיש.
איך יתכן הדבר
שבעולם כשלנו - יפול אדם
יפול - ולעולם לא יגע באדמה?
הזהרי
פן לא יפרשו הכנפיים
פן לא יחזיקו עוד הידיים
ויהיה מאוחר מדי
כי האדמה קרה.

זרימה / ע. שליט

זרימת הנהר גוברת
ככל שגובר הגשם ויורד
והמים זורמים
נעים במהירות אינסופית
גועשים ושוקצים
סוחפים את האדמה שתחתם
לוקחים אותה איתם
סוחבים אותה למקום אחר.
רחוק משם.

ויושב על שפת אותו נהר סוער
מתבונן בזרימה הדוהרת
ואת השתקפותי שלי כבר לא רואה במים
גם היא נסחפה.
השמיים הקודרים. הגשם.
אני כמו הנהר.
מפליג אל מקומות אחרים
ובכל זאת נשאר במקום.
איתך.

לא היינו ביחד / ע שליט

מעולם לא היינו ביחד

לא באמת

והצער מבכה על כך

לא באמת היינו ביחד

היה זה מועין נושק מחושב

ורק היה נדמה מבחין

אבל מבפנים היינו לבד

מסוגרים בתוך חדר אטום

לכודים בין הקירות

זה גורם לרגשות לברוח

לצאת

לחפש תשובות אחרות

ושיחות סתומות נתווספו אחר-כך

ולילות חלולים של מחשבה וחלום

זו היתה מדרגה לקומה הבאה בשבילך

בשבילי זו היתה מדרגה לתהום

צמרות / ע. שליט

וציוץ הציפורים נשמע פתאום מוכר
מתננן בצליל שונה מתמיד
צליל ברור יותר
נעים יותר
מזבן.

ולפתע
אני מרגיש
אני דובר שפתם
אני מבין סודותיהם הכמוסים
אני יודע לפרש משמעות מזמורם.

וכה נעים הוא מזמור זה
כה ערב הוא לאזני
כה טהור הוא
כה קסום
מושלב.

ועכשיו
הכל ברור
ואין יותר ספקות
הנעתי אל צמרת ההבנה
ומכאן למעלה הכל נראה קטן.

לא צריך הרבה
זה לא קשה
זה לא מכאיב
לא צריך הרבה
צריך רק להקשיב.

אטום / ע. שליט

אטום הוא
ולפגוע לא תוכלי עוד.
ישן הוא
ולהעירו לא תוכלי.
סגור הוא
והמפתח אין.
שבור הוא
וכבר לא תצליחי
לא תוכלי
גם אם תאהבי.

ובחלומי / ע. שליט

ובחלומי

צועד אני ערום בשדה קוצים
ושמעתי את קולך מהדהד בנו
אך אינני יודע מהיכו.
ומחפש ותר אחר יופיך
והרגליים כושלות
ולדרוך כבר אי אפשר
אך חייבים להמשיך.
לחפש
אסור לחדול

ובחלומי

רואה אני ספינה באופק
אך הים איננו מתחתיה
ומי יציל את השטים בה
אשר טובעים בחול
ואני בשדה קוצים
ערום
חסר אונים
ורוצה להגיע
להושיט יד, להושיע
אך הקוצים מונעים ממני
ואיני יכול.

על מרבד של קסם / יג. ישרליט

על מרבד של קסם
במעטה לבן
מונח לו זרעון חלוש.
ומבעד קליפתו הקשה
הוא מציץ
מפוחד
מנשש באופל
מנסה לזקוף קומתו
להתרומם מעלה
אל עבר השמיים
להינתק מן האדמה
להגיע גבוה.

אך שם
לאחר ששאף ורצה
אחרי שהתאמץ וניסה
והגיע גבוה
מצפה אכזבה
מחכה לו - חושפת שיניה
מנלה את פניה.
והוא
כחולם בהקיץ
מנלה עולם חדש
לא מוכר
ובעודו ברומו
מנשים משאלתו
וניחק מן האדמה
בשביל מה ?

ובחלומי
חי אני חיים של נצח
אך לכוד בתוך הנג
ומחפש
והקוצים.
הקוצים דוקרים בי
ואני עוד כוח
אך חייבים להמשיך
חייבים
על את הכל.

קו ישר של אהבה / ע שליט

אמרו שאין דומה לה
ואפילו ניסו להראות
היללו, פיארו
בסוף נשארו רק קלישאות

אבל אני יודע
נכונה היתה טענתם
יודע ומרגיש

אמרו שאין דומה לה וצדקו
והולך אני להכריז ברבים
תנאים הייתי כשהכחשתי
כמה נוזרים הם קווים ישרים -

עלה / ע שליט

עלה בודד

הצהיב בטרם עת

ניתנה הקשר

נסה מטה

התמוטט.

שלכת

והעין כבר ריק מעלים

כולם למטה

צהובים, כתומים, אדומים

נרקבים.

פריחה

לבלוב ירוק על עין

רק עלה אחד בודד

מצהיב בטרם עת.

אני עלה.

ולחיפתח לא רצתה,
רצתה
אך שינתה דעתה.
שקעה במחשבות עמוקות
אולי עמוקות מדי
וכמו בים, בעומק יש חושך
וצריך את האור
ורגל שבי בינה
אך בשבילה היא
שחור

ללי יסורים,
לא תמיד הם נלווים,
וחושבת היא כי אותה אינני מבין
מבין
ורוצה אף לעזור
אך בשאון האמון
ההבנה היא לא כלום
והעזרה -
היא לא הביטה אחור.

היא לא הביטה אחור / ע. שליט

היא לא הביטה אחור

שקטה

סנורה עם עצמה

בשלה.

הקשר עוד לא התחיל

וכבר נפרם.

אולי,

ואולי לא.

היא עוד לא החליטה

אבל גם לא הביטה

לא הביטה אחור

אולי

אולי תחזור.

כשבחין יורד הנשם

אולי תחשוב

אולי תחזור לאהוב

אולי לא חזקה מעולם

אולי היא בשלב מסוים

שלב בסולם. שצריך לעבור

שלב קשה. אולי מסוכן

ואני כאן.

לא נשארתי לחורף / ע. שליט

לא נשארתי לחורף
לא נשארתי.
וכשיפגענו הברקים
ורוח חזקה תנשב
את לא תהיי.

לא נשארתי לחורף
והקרח שיקפא
יזכיר
שאת לא כאן
וקר.

אל הים / ע שליט

הים

הים קורא אלי

בוא

בוא אלי היום

ראה

ראה כנה טוב

ברח

ברח נוהקור הגדול

אני

אני כבר ברחתי

נסוגתי

נסוגתי נוהחול

ועתה

אתה ברח לך

בוא אלי

בוא

יום הדין / י. שליט

יום הדין הניע
או יום הנאולה,
ויובש בפי
וליבי מחסיר פעימה,
אר העולם ריק
ורק אני נותרתי
ואל מול הנבעה יושב
מביט וחושב,
הרהורי דאנה
ואין מנוס.
יום הדין הניע
יום הנאולה.

צומוק / ע. י. שליט

משולש הפיך
או ההפך
זה לא משנה.
מה שכו משנה זה הבפנים.
הצומק הממוסגר
הלובן המזר.

אותו לובן שטחי כביכול
הוא עולם ומלואו
הוא הכל.
ואף יותר מזר.
לא סתם חלל דיה בתור תבנית
לא סתם דמות.
הוא מסווג אותנו בדרכנו
הוא נותן לנו משמשות.

כאב / ע. שליט

שתיקה
ונבט קודר
הם סמול לכאב
כאב של מיושחו אחר

שמיש / ע שליט

השמש

היא כבר לא מה שהיתה.

לא אחרי אתמול

איתך.

זריחתה אחרת

שקיעתה שונה

לא מה שהיתה

פעם

לפני שהייתי איתך.

ולבסוף שחור -
שחור פתאומי
והכל, והקול
ואני.
וכבר לא מרגיש כאב
רק עייף מעט.
מבחון אדום
ומבפנים לא איכפת.
ועוד שניה אחת
וטוב.
פס לבו
אחרי החושך יש אור.

פס לבן / ע. שליט

פס לבן

ועוד פס

ועוד,

פסים פסים

נותמוססים.

ופס נוסף

ועוד

כבר אי אפשר לספור.

הכל שחור.

וקצת צהוב וקצת אפור

וקצת עפר

ושוב שחור

ורוח אדירה שאינה מורגשת

יצווחות של בייף

וריח רע

וכל צבעי הקשת

צורות / ע שליט

ריבוע

שסגור בתוך מעגל

מעגל מעוות

שמונו והלאה

ומשם הדרך ברורה

דרך שמתפתלת אל בין הסלעים

הדרך הנכונה

דרך חיים.

רנש חדש / ע. שליט

רנש חדש
בלתי מוסבר
לחות באויר
ריח מוכר
כוכב מונצנץ
חתול ועכבר
עכשיו כבר מותר
לגלות
הכל כבר נגמר
הזכרון הוא מור

ברקת / ע. שליט

ברקת.

ניצוץ חלומות.

אור זוהר בקצה מנהרות.

הטנה שלי.

לאן את הולכת ?

לאן את מטיילת לך ?

מיסתורין.

ומסביב הילה של קסם

בת של צחוק.

אצבעותיך העדינות

עורך הצח והחלק

ריח עדין ומתוק.

מגע ידיים.

זיו פניך.

על מה את חושבת שם

כשאת עוצמת עיניך ?

שקט / ע. שליט

שקט.

מסביב דממה

זיחה של חורף נשום

אפור בחלון

רוח קרירה נעימה

אני יושב

בוהה בחלל החדר

רדום.

אני נע בין רגעי יאוש לרגעי תקווה

וההבדל גדול

נע בין אושר נצחי לעצב ובדידות

ולפעמים

פשוט לא יכול.

ואומר שיהיה טוב

ולא תמיד מרגיש כך באמת

אך מקווה.

ובחניו הכל שקט.

סליחה / ע שליט

השקט, שבוקע מוקור
מצביע על חמוינות
אשר נובעת מבפנים.

הסבל, שנשאר מאחור
מושיט יד אל העתיד
ומנסה להחלים

ואני, שהרסתי הכל
מבקש סליחה
ורוצה להשלים.